

Döden på vikingatiden

Många människor var asatroende under vikingatiden. De offrade och blotade till gudar som Oden, Tor och Frej, som styrde över människornas liv. Enligt asatron fortsatte livet efter döden i Hel eller Valhall. Där levde de på samma sätt som i människornas värld. Men det var bara de som stupat i strid som kom till Valhall, gudarnas boning. När människorna dött brändes de på bål tillsammans med gravgåvor och den mat och dryck som kunde behövas på färden.

I gravarna påträffades en stor mängd krampor, spikar och nitar från båtar, kistor eller skrin. Kanske lades den döde i en båt tillsammans med hästen och de nödvändiga redskapen. Man visste aldrig vad som kunde komma till nytta i nästa liv, såväl i gravhögens dödshus som i Hel eller Valhall. Samtida skriftliga källor vittnar om att begravningsceremonin var en hyllning med inslag av offerriter, dryckesslag och våldsamma utlevelser. Fynd av bålrester, brända människoben, förstörda föremål och obrända djurben bekräftar den historiska sanningshalten.

När man uppförde en grav röjdes först marken. I mitten lades resterna av likbålet med brända ben och gravgåvor. Över det lades en hög av jord med mycket sten i. Ofta placerades en kantring av sten runt graven. I flera av gravhögarna har man också hittat sekundärgravar, gravsättningar gjorda senare. Bland gravgåvorna finns vackra saker som skulle visa den dödes anseende och ställning. Särskilt de praktfulla svärden i gravarna här på Sollerön vittnar om en bygd i välstånd.

Sollerö socken, fornlämning RAÄ 110, 120.

Im Heimatmuseum gibt es ein kostenloses Heft mit diesem Text auf deutsch, Schild 5.

A free booklet with this text in English can be found at the homestead museum, sign 5.

Illustration: Daniels Sven Olsson
Text och layout: Dalarnas museum 2011